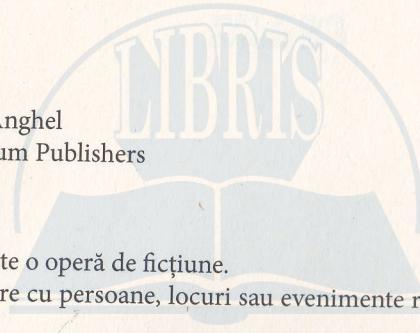

© 2016 Theo Anghel
© 2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94205-4-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGHEL, THEO

Am murit, din fericire / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Publishers, 2016-

vol.

ISBN 978-606-94133-1-9

Vol. 4 : Purgatorio. - 2016. - ISBN 978-606-94205-4-6

821.135.1-31

Tipărit în România

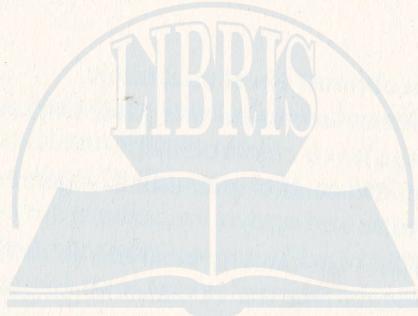
Theo Anghel

Purgatorio

Am murit, din fericire 4

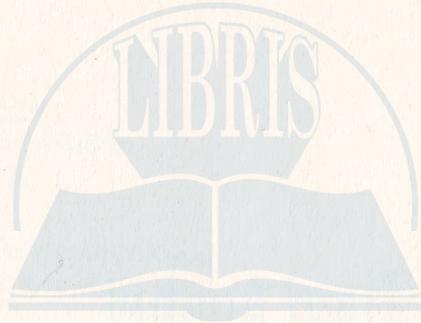

2016

Cuprins

Capitolul I	5
Capitolul II	21
Capitolul III.....	33
Capitolul IV.....	55
Capitolul V	70
Capitol VI	97
Capitol VII.....	105
Capitolul VIII.....	135
Capitolul IX.....	142
Capitolul X	163
Capitolul XI.....	172
Capitolul XII	206
Capitolul XIII	227
Capitolul XIV	244
Capitolul XV	304
Capitolul XVI	322
Capitolul XVII	359

Capitolul I

— Dar o cunosc eu... Ce mama dracu'? pufni Johnny Bravo din locul lui.

Judecătorul îi aruncă o privire severă peste ramele strâmbă ale ochelarilor cu o singură lentilă. După cât de mari păreau dioptriile, îmi imaginam că reușea să zărească ceva doar cu un singur ochi. Părul subțire, de culoarea cânepii, îi mânăgâia obrajii străbătuți de incredibil de multe riduri. Buzele subțiri păreau mai obișnuite cu sentințele dure, decât cu clemența. De sub naș până sub bărbie, îi crescuse un smoc neîngrijit care îi acoperea gura cu totul. Era înfășurat din cap până în picioare într-o cărpă îmbâcsită, ce îi dădea un aer de apostol. Dacă făceam abstracție de faptul că părea să nu se mai fi spălat de decenii, îl puteam asemui, în unele privințe, cu Grim.

Fiecare dintre noi fusese mitraliat cu atâtea întrebări că, fără să ne dăm seama, am ajuns să mărturisim și laptele supt de la mamele noastre. Am stat pe gânduri dacă să recunosc că pierdusem sirul vieților luate, însă lehamitea ce mă cuprinsese m-a determinat să nu mai țin nimic pentru mine. Nimeni n-a ridicat din sprâncene auzind despre atrocitățile la care participasem sau la care fusese martor; atunci mi-am dat seama că nu era nimic care să mi se fi întâmplat mie și ei să nu fi trăit deja.

Deși primise suficiente dovezi că nu eram sălbatici, nici progenituri rezultate din violuri, nici vreun alt tip de pericol, judele întârzia să ne elibereze. Probabil că nu mai avusese de mult timp ocazia să exerseze autoritatea, căci, am aflat mai târziu, era persoana cea mai solicitată să-și spună părerea atunci când venea vorba de stabilirea adevărului. Și cum liniștea se

lăsase peste acest sat și infracțiunile se răriseră considerabil, moșul prelungea agonia noastră doar pentru placerea exercițiului. Cel ce răspunde de paza închisorii se cam plăcuse să ne aibă în grija și, de fiecare dată când era nevoie să ne închidă, abia rezista tentației de a ne lăsa liberi. N-o făcea, pentru că îl respecta pe mai marele peste treburile administrative ale așezării. Bombănea în barbă, abia auzit, gratulându-l pe judecător, cu oarecare afecțiune, mi s-a părut, cu apelative ca *boșorog senil* sau, dacă era în toane bune, *unchiaș trist*.

Gravidele fuseseră scutite de chinul de a reprezenta material de antrenament pentru *omul legii*. Câteva familii le primiseră în sânul lor. Nu mi-am putut reprema un gând de compasiune pentru cei ce o luaseră pe Alvira însă, n-aveam nicio urmă de îndoială, se vor prinde al naibii de repede ce hram poartă singaporea.

Oamenii de aici erau recuperatori și îngeri. Reușiseră să străbată toate obstacolele ce ne ieșiseră și nouă în cale, găsind aici o palidă replică a ceea ce li se promisese.

Încropiseră o așezare și se străduiau din răsputeri să aducă regulile din Chaos în acest loc uitat de Dumnezeu, la propriu, pentru a-și face viața suportabilă. Cum timpul are magnifica aptitudine de a ne impulsiona să facem pace cu orice tragedie din trecut, locuitorii au găsit că era înțelept să se consoleze cu ce aveau la îndemână, să nu-și mai blestemem infama soartă și să nu mai caute vinovați în ceilalți. Se legaseră relații de prietenie, iar unii se îndrăgostiseră și aveau familii.

Printre gratiile închisorii, priveam la copiii aproape golași cum se jucau la nici doi pași de mine. Erau desculți, plini de praf din cap până în picioare, însă râdeau cu asemenea pofță la orice nimic, încât, uneori, eu și Ama ne scălbăiam ca maimuțele numai să-i vedem cum se înveseleau. În inocența lor, se atașaseră de noi, deși părinții încă ne priveau cu suspiciune. Ne aduceau mâncare pe ascuns, găsind în acest gest

secret o placere fără margini. Ochii noștri în care se oglindea recunoștință, împălită cu o nedisimulată admirătie pentru talentele lor de ciorditori, le diminuau senzația că provocaseră pagube în bucătăriile familiilor lor. Se simțeau ca niște mici salvatorii.

Picii se simțeau atrași de Ama, mai mult decât de originea altcineva. Ea se așeza cu fundul în țărâna și, din spatele barelor de lemn, le spunea povești fantastice despre un tărâm magic, numit Chaos, gesticulând și schimbându-și cu iuțeala mimica fetei, în funcție de ce avea de istorisit. Era ceva să-i vezi pe micuții aceia sorbind silabele de pe buzele îngerului, iar acest spectacol al candorii ne fermeca și pe noi, ceilalți, într-o asemenea măsură, încât, de câte ori se previziona un astfel de moment, ne căutam poziții comode și asistam ca la un spectacol de gală.

Copiii o rugau de multe ori să-i lase să-i atingă aripile. Părinții le interziseseră cu desăvârșire să facă aşa ceva, astfel se face că penile ciufulite de pe spatele îngerului meu deveniseră mult jinduitul fruct oprit. În schimbul acestui mic favor, Ama îi ruga să spioneze coliba unde se afla infirmeria satului, locul unde fusese dus Abel. Ei se întorceau cu vesti care aduceau un zâmbet fericit pe chipul brunetei, lucru ce o umplea de atâtă entuziasm, că se simțea în stare să le mai toarne vreo două-trei întâmplări de pe meleagurile necunoscute lor.

Johnny venea și el destul de des și se holba la noi ca la niște animăluțe pe cale de a-și da duhul. Mă privea minute în sir, fără să-și poată crede ochilor că slăbătura aceea din care mai rămăseseră doar ochii, era aceeași fată pe care o adusese în tabăra lui don Juan. Mă enerva la culme mimica lui dând pe afară de jale și felul plin de regrete în care mi se adresa.

— Aș fi vrut să te cunosc mai bine..., spunea el, cu ochii umezi.

— Încă n-am murit, bombăneam.

— Totuși, arătai într-un mare fel și... acum...

— N-o să mor, Johnny. Acum că te-am reîntâlnit, mă animează o dorință de nezdruncinat să-ți disloc maxilarul, pentru ce mi-ai făcut atunci. Pentru aşa ceva, m-aș scula și din coșciug...

Credea că am uitat, pentru că tresarea și se uita speriat în jur. Am dedus că pe aici nu se știa de apucăturile lui din Chaos și, judecând după cât de alarmat era când mă auzea vorbind despre asta, nici nu i-ar fi convenit să se afle.

— Executam niște ordine.

Nu i-am mai zis nimic. Dorința mea de răzbunare nu era chiar atât de mare pe cât îl făcusem să credă. Îi spusesem asta pentru că preferam să văd pe moaca lui oricare altă expresie în afara aceleia de priveghi la căpătaiul unui mort. Poate că arătam ca naiba, dar nu mă simțeam pe ducă.

Johnny era un fel de comandant de oști. Vorba vine, oaste; era o adunătură de bipezi înfășurați în zdrențe. Fiind cel mai bine clădit mascul de prin părțile locului, fusese ales pe post de lider al celor ce protejau mica lor lume. Cei de sub ordinile lui erau bărbați și femei de diferite vârste și naționalități, culori și religii.

Fusese felicitat pentru talentul organizatoric, acela care a dus și la prinderea noastră cu mult înainte să dăm de sat. Stabilise posturi pentru santinele în diferite locații din pădure, până la marginea ei, de unde ar fi putut fi observat orice intrus, înainte ca acesta să fi apucat să facă vreun rău.

Când, în sfârșit, ne-au eliberat, ne-am pomenit în mijlocul satului, într-un fel de agora unde aveau loc întrunirile mai importante. Se făcuse un cerc larg în jurul nostru și se negocia pentru fiecare dintre noi de parcă am fi fost niște produse pe tarabă. Nu mai eram reținuți, dar nici nu aveam unde să mergem.

— Nu știu... O vreau pe ea... Asta e cam sfrijit... O să mă-

nânce mult...

Capul mi se învârtea și simțeam că mi se taie picioarele din pricina slăbiciunii.

Sprinten, Johnny se urcă pe un pietroi și întinse brațele către adunare. Murmurele se pierduse cu încetul până dispărură cu totul. Recuperatorul cu ochi verzi arăta ca un zeu pe piedestalul lui, iar magnetismul pe care îl exercita asupra tuturor, dar mai ales asupra suflării feminine, era de necontestat. Ochii se îndreptară asupra lui, ca și când tuturor li s-ar fi făcut silă de atâtă tămbălău și așteptau ca rezolvarea să vină de la acest tip chipes.

Spectacolul promis de aşa-zisa noastră *repartizare* adunase puzderie de gură cască. Am privit la cei din primele rânduri. Îmi venea greu să-mi imaginez cum arătau în Chaos, pentru că traiul de pe o zi pe alta și tot ce trebuie să fi îndurat până să ajungă aici, schimba din temelii pe oricine. Hainele boțite și ponosite le cădeau pe trupuri de parcă ar fi fost, ele însele, pieile altor oameni morți. Unii nu se mai prăpădeau cu igienă, aşa că deveniseră niște arătări cu părul sărmos, cu pielea în culoarea jegului ce le cuprinsese veșmintele. Păreau cu-prinși de o oboseală patologică pe care nimeni și nimic n-avea să le-o mai scoată din trupuri vreodată. Am văzut câțiva cu urme adânci de tăieturi pe fețe și pe umeri, vreo doi cu nasurile tăiate, iar altuia, un slăbănuș cu ochi sălbatici, îi lipseau ambele urechi. Astea trebuie să fi fost urmele traversării nenorocitului de Purgatoriu, de la Transeo până aici.

— Pe Oriana o cunosc din Chaos; ar trebui să stea cu mine, spuse Johnny, ținând un braț îndreptat înainte pentru a le impune tăcere celorlalți.

— Da, sigur, bombăni un bărbat din multime, enervat că nevastă-sa nu-și mai dezlipea ochii de pe fesele lui Bravo. Știi că nu ai voie să ții o fată singură în casa ta decât dacă ți-e nevastă. Asta e regula. Trebuie s-o ia o femeie.

— O iau de nevastă!

Acela a fost momentul când moleșeala mea s-a dus la naiba-n praznic și niște furnicături furioase mi-au alertat toate celulele din trup.

— Despre ce tot vorbiți acolo? Nu mă mărit cu nimeni...

L-am auzit pe Trei râzând în spatele meu, dar și-a înghițit hazul pe nemestecate când mi-am rotit trunchiul și l-am săgetat cu o privire otrăvitoare. De lângă el, Eshe se holba când la mine, când la înger, cu gura întredeschisă, fără să dea vreun semn că înțelegea ce se petrece.

Johnny s-a apropiat, s-a aplecat spre urechea mea și mi-a șoptit, conspirativ:

— Nu e o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului. O facem doar așa, ca să poți sta cu mine.

— De ce dracu' aş vrea să stau cu tine? am scrâșnit printre dinți, făcând eforturi inimaginabile pentru a-mi ține turbarea în frâu.

— Am influență asupra satului, pot să-i fac să fie de acord cu propunerea mea, mărâi.

— Nu zău? Dar dacă le-ăș spune că răpeai recuperatorii pe care îi sechestrăi pentru a nu-și mai putea îndeplini misiunile? Nu știu, dar mie mi se pare al dracu' de grav.

Se crispă.

— N-ai fi în stare!

— Habar n-ai tu de ce sunt eu în stare!

— Nu te-ar crede nimeni. Ești abia venită, iar pe mine se bazează de multă vreme...

— O bănuială tot le voi planta în creiere. Și sunt sigură că nu toți văd cu ochi buni aerele tale de mare strateg.

A întors fața spre mine. În ochii verzi am zărit fulgere de tsavorit și, pentru o clipă, un fior de teamă mi-a săgetat inima.

— Tăcere! se auzi o altă voce, de undeva, din dreapta.

Ne-am îndreptat cu toții privirea într-acolo. Judecătorul,

sprijinit într-un ciot de lemn, privea sever către cel ce mă doarea de mireasă.

— Stau uneori și mă întreb ce-o să se aleagă de voi după moartea mea? Sunteți slabii și tentați să cădeți în păcatul de a le impune celorlați cu forța voința voastră. Doar s-a stabilit că nu vom repeta greșelile din Chaos...

Ochii moșului erau plini de durere și descurajare. Dădu să spună ceva, apoi, ca și când ar fi realizat că vorbind, ar fi făcut o inutilă risipă de energie, renunță. Se apropie de pietroiu pe care se cocoțase Johnny, ridică privirea spre el și îl fixă în tăcere.

Ama se lipi de mine. Tremurând, îmi prinse palma și o strânse cu putere într-o ei. Am făcut la fel, pentru a-i transmite că trebuia să aibă încredere în mine.

— Nu vreau să ne despărțim, îmi spuse pentru a se asigura că înțelesesem bine.

— Nu se va întâmpla asta.

M-am întors spre ceilalți tovarăși ai noștri. Edwin stătea în spate, de parcă ar fi încercat să devină mai puțin vizibil, Marit își strânsese fâlcile și, când privirile mi-au coborât asupra brațelor ei, am văzut că ținea palmele încleștate peste niște pietre pe care naiba știe cum apucase să le culeagă de pe jos. Îi venea greu să iasă din starea de veșnică precauție defensivă în care trăise până atunci.

— Sunteți liberi! decretă judecătorul. Puteți merge oriunde vreți. Avem însă niște reguli pe care trebuie să le urmați dacă doriti să conviețuiți în bună pace cu ceilalți. Bine ati venit în Umut!

— Ce înseamnă asta? se miră Trei.

Bătrânlul își frecă bărbia, gânditor.

— Nu sunt nici eu prea sigur, dar se zice că primul care a fugit din Transeo a fost un turc și a numit acest loc Speranță. Se zice că asta înseamnă Umut în limba turcă.